

Arrest

nr. 39 762 van 4 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2010 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 december 2009 werd een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten na de vaststelling dat verzoeker was onderschept in Griekenland op 22 januari 2009, ter gelegenheid waarvan vingerafdrukken werden genomen.

1.3. Op 1 maart 2010 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin II-verordening).

1.4. Op 1 maart 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"(...) Betrokkene heeft op 04/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1988.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 01/12/2009 dat hij op 03/01/2009 vertrok uit Afghanistan en via Iran en Turkije naar Griekenland reisde. Betrokkene verklaart dat hij van Afghanistan tot Iran reisde met een vals paspoort dat werd teruggenomen door de smokkelaar en daarna illegaal verder reisde. Uit het Eurodacverslag van 04/11/2009 blijkt dat betrokkene Griekenland op 22/01/2009 illegaal is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat hij 9 maanden en tien dagen in Griekenland is gebleven en daarna via Italië en Frankrijk naar België is gekomen waar hij op 03/11/2009 zou zijn aangekomen en de volgende asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 28/12/2009 werd, op basis van artikel 10.1 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 28/02/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 01/03/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2006 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen, antwoordt betrokkene dat de smokkelaar hem naar België bracht en dat bij gehoord had dat België een goed land is. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen gezondheidsproblemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 1 maart 2010 vastgehouden in een gesloten centrum waaruit dient afgeleid te worden dat zijn overdracht naar Griekenland imminent is. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.4. Onder het kopje “*In Hoofddorde: Toepassing van art.10 van de Verordening (EG) van 343/2003 van 18/02/2008*” werpt verzoeker in een eerste middel de schending op van “*de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding, schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 10/1 van de Verordening (EG) 343/2003 van 18/02/2008*”.

2.5. Verzoeker betoogt als volgt:

“(...)Volgens verwerende partij zou verzoeker omwille zijn registratie in Eurodac in Griekenland, automatisch terug naar Griekenland gerepatriëerd moeten worden, en dit krachtens artikel 10.1. van de Verordening 343/2003.

Dit artikel luidt als volgt:

"Artikel 10

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende, vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

De bestreden beslissing, vervat dat verzoeker in Griekenland op 22/01/2009 illegaal is binnengekomen.

Volgens het niet antwoorden van de Griekse Staat op het verzoek tot overname, zou België pas op 28/02/2010 verantwoordelijk geworden zijn. Maar ondertussen, is het twaalf maanden termijn verstreken en kan België zich niet steunen op een Tacit Agreement met Griekenland om verzoeker te repatriëren naar Griekenland.

Verzoeker volhardt dat tegenpartij haar macht misbruikt door de overschrijding van de twaalf maanden termijn te willen verzwijgen.

Krachtens artikel 10.1 is Griekenland dus geenszins verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoeker.

De motivatie is niet afdoende en de rechtstbepalingen opgesomd in het eerste middel zijn geschonden.(...)"

2.6. Artikel 10 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker – die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen – ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten/minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek."

2.7. In deze dient ook rekening gehouden te worden met artikel 5 van de Dublin II-verordening, dat het volgende bepaalt:

"1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient."

2.8. Het tijdstip, bedoeld in artikel 5, tweede lid, van de Dublin II-verordening, is in dit geval 4 november 2009, namelijk de datum waarop verzoeker zijn asielaanvraag in België heeft ingediend. Ingevolge deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 10, eerste lid, van de Dublin II-verordening, dient op dat

tijdstip te worden beoordeeld of de asielzoeker in de twaalf maanden daaraan voorafgaand illegaal de grens van een lidstaat heeft overschreden. Slechts indien een vreemdeling na een illegale binnenkomst in een lidstaat, gedurende twaalf maanden "onopgemerkt" vertoeft in (een) andere lidsta(a)ten, vervalt de verantwoordelijkheid van de lidstaat wiens grondgebied de vreemdeling initieel op illegale wijze heeft betreden. In dit verband kan verwezen worden naar de voorbereidende werken van de Dublin II-verordening waarbij het volgende gesteld werd: "(...) In de tweede plaats zijn er de criteria die bedoeld zijn om de consequenties te trekken uit de tekortkomingen van de lidstaten op het gebied van de bestrijding van de illegale immigratie. De Overeenkomst van Dublin bepaalde al dat de lidstaat waarin een asielzoeker zes maanden of langer heeft doorgebracht vóór de indiening van zijn verzoek, zich niet kon beroepen op het criterium van de illegale binnenkomst om de lidstaat via welke de asielzoeker de Europese Unie is binnengekomen, te verzoeken de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek op zich te nemen. Deze bepaling betekent dat lidstaten die niet doeltreffend optreden tegen de illegale aanwezigheid van onderdanen van derde landen op hun grondgebied, dezelfde verantwoordelijkheid hebben jegens hun partners als lidstaten die tekortschieten bij de controle aan de grenzen. In het voorstel wordt dit uitgangspunt ook op andere situaties toegepast (...)" (cfr. COM(2001) 447 definitief van 26 juli 2001, PB C 304 E/2001, p. 192). Het wordt niet betwist dat verzoeker op 22 januari 2009 op illegale wijze de grens met Griekenland heeft overschreden, zodat de termijn bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de Verordening eindigt op 22 januari 2010. Nu verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingediend op 4 november 2009 en derhalve vóór de datum waarop de verantwoordelijkheid van Griekenland voor de behandeling van het asielverzoek eindigde, "ontdekt" werd, is de verantwoordelijkheid van de Griekse autoriteiten niet geëindigd. Artikel 10, eerste lid, eerste zin, van de Dublin II-verordening is derhalve in casu niet van toepassing en werd dus prima facie niet geschonden. Verweerder diende derhalve hiermee geen rekening te houden en diende hieromtrent niet te motiveren in de bestreden beslissing. Derhalve wordt prima facie geen schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het eerste middel is prima facie niet gegrond.

2.9. Onder het kopje *"In Subsidiare orde: Toepassing van art. 3.2. van de Verordening (EG) van 343/2003 van 18/02/2008"* werpt verzoeker in een tweede middel de schending op van *"artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003, Schending van artikel 3 EVRM, 48, 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en artikel 1 Conventie van Genève, artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991"*.

2.10. Verzoeker betoogt als volgt:

"(...) A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Wat betreft de algemene situatie van Griekenland voor asielzoekers verwijst verzoeker naar het rapport van de UNHCR December 2009: Dit rapport nodigt de staten uit om asielzoekers niet naar Griekenland over te handigen krachtens de Verordening 343/2003 (stuk 2).

« "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU."

Dit rapport is een samenvatting van alle recente verslagen waarmee Uw Raad meer dan eens geconfronteerd werd.

B. Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en meer bepaald uit een risicovolle regio.

1) Detentie

Verzoeker werd in de luchthaven van Athene zwaar mishandeld en gedurende 22 dagen vastgehouden in een kamertje in de "gevangenis van de luchthaven". Hij kreeg amper eten en kon geen frisse lucht happen. Hierna werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De detentie omstandigheden worden zwaar bekritiseerd door het UNHCR verslag van december, p.8:

"Detention of asylum-seekers

While detention of asylum-seekers who arrive in an irregular manner is not mandatory under Greek legislation,³⁵ in practice they are systematically detained, along with other irregular entrants. Administrative detention is legitimized through the issuance of a deportation order within 48 hours of the arrest, accompanied by a detention order, which is lifted only following court procedures ("objections against detention"). Alternatives to detention are not considered and no individual assessment of the need to detain an asylum-seeker takes place.³⁶ At several entry points, the period of detention is prolonged if the individual applies for asylum. The threat of prolongation of detention, combined with the substandard conditions in many detention facilities, may deter persons from applying for asylum.³⁷ Conditions in administrative detention facilities are generally inadequate, with the exception of two new detention centers in Samos³⁸ and in Fylakio-Evros.³⁹ However, also these concerns arise due to severe overcrowding, lack of well-trained staff, the absence of formalized regulations and financial constraints. In other locations, irregular migrants and asylum-seekers are detained in unsuitable facilities, such as warehouses and police stations.

...

Police detention facilities are also extensively used, despite being inappropriate for holding people longer than a few days. In the Evros region in particular, UNHCR has identified poor hygienic conditions in the main Border Guard Police Stations, as well as failure to separate men, women and unaccompanied minors, and limited access to medical care for detainees. Asylum-seekers have also described police violence in detention. The European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT) reported in October 2008 on allegations of ill-treatment and on the poor general conditions. Detainees do not have access to information, legal counseling and interpreters, except in the few facilities where services are provided by NGOs or others through limited EC-funded projects. Even in these locations, the high numbers of persons needing assistance mean that these services are not available to all who need them."

Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft.

2) Toegang tot de asielprocedure

Toen verzoeker vrijgelaten werd, zwerfde hij door Athene. De politie kwam hem regelmatig lastig vallen en hij werd meerdere keren geslagen. Gedurende die hele tijd werd hij door niemand geholpen. Hij kreeg geen legale hulp of enige tip. Hij wist nergens naar toe en voelde zich onveilig.

De haast onmogelijkheid om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen werd bevestigd door het UN Rapport. Bovendien, het feit dat er geen enkele hulp verleenbaar is op straat, versterkt de ontoegankelijkheid.

"Access to the asylum procedure

Some people who are apprehended at the border or after irregular entry into Greece do not express the wish to seek asylum in Greece. In some cases they may be reluctant to apply because of problems in the Greek asylum system, including the limited prospects of recognition, and inadequate conditions of reception. Many are aware that an application will involve registration in Eurodac, and likely return to Greece if they seek asylum in another country participating in the Dublin II Regulation. For those who wish to apply for asylum in Greece, access to the procedure remains challenging. Applications may in theory be lodged at all points of arrival on Greek territory. According to article 2 of Presidential Decree 90/2008, the "competent authorities to receive and register asylum claims" are: (1) the Asylum Departments of the Aliens' Directorates of Attica and of Thessaloniki, (2) the Security Departments of the National Airports, and (3) the Subdirectorates and Security Departments belonging to the Police Directorates across the country (there are 53 Directorates).

In practice, it appears difficult to lodge an asylum claim outside Athens,²⁷ owing to various factors. Border authorities frequently refuse to register claims, and refuse entry, or remove irregularly arriving people, as described above. Greece lacks arrangements at points of entry whereby people seeking international protection can be identified. Interpretation, legal advice or other forms of assistance or procedural counseling are scarce. Only a handful of structures are, periodically, in place which could provide such assistance, for instance under an EC-funded project ²⁸ or other NGO activities. At sea and land entry points, experienced staff are not available to respond to the needs of vulnerable persons such as unaccompanied children or traumatized individuals.

Even at the Asylum Department at "Petrou "Ralli" in Athens, registration of claims is difficult, as the system lacks capacity to meet the demand. Applications are received on only one day per week. At present, around 20 claims are registered in one day, although up to 2,000 persons may be queuing to apply for asylum. Persons seeking to apply for asylum may be obliged to return repeatedly over several months before having the opportunity to register. No standard prioritization system applies. Registration staff are police personnel who lack training for this specialized function, and are insufficient in number. Asylum claimants are expected to provide an address in Greece, and given the difficulties asylum-seekers face in securing accommodation,³² this proves impossible for many people. Consequently, it is difficult for the authorities to notify asylum-seekers of developments in their case, and for asylum-seekers to meet deadlines for important procedural steps, including the filing of an appeal."

3) Refoulement

Verzoeker verwijst naar de ontoegankelijkheid en de slechte kwaliteit (cfr UNHCR verslag) om te volharden dat er evenals een grote risico of refoulement bestaat in Griekenland.

In het rapport van Hammerberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart:

"refoulement en chaîne". Report of Thomas Hammerberg, Commissaris voor Mensenrechten aan de Europese Raad, over zijn bezoek aan Griekenland van 8 tot 10 december 2008).

"(...)

I. Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals' detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards.

(...)

During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.(...)

53. As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide clear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors.

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally, the Greek authorities' extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel beginsel van non-refoulement. Dit principe belemmert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker koestert een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan en heeft recht op een serieus onderzoek van zijn asielaanvraag.

4) Individuele aard van het risico

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van de opgeworpen middelen in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan:

De rechtspraak van de Europese Rechter voor mensenrechten beperkt de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming. Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland. Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak:

Saadi c Italie (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.

Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no. 30471/08)

75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Voor al deze redenen en neergelegde documenten, volhardt verzoeker dat er verschillende schendingen begaan zijn door tegenpartij. Deze schendingen zijn het onmiddellijk gevolg van de hierboven beschreven situatie in Griekenland en van verzoeker en elk onderdeel van huidig verzoekschrift verwijst naar deze situatie.

C. Uiteenzetting van het middel

1. Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148)

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift, en middels zijn persoonlijke ervaring, in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. De Conventie van Genève is bindend en de verbintenissen ervan zijn in ons nationaal recht geïntegreerd zodanig dat de tegenpartij zich ook verantwoordelijk maakt van de schending van artikels 48, 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 Conventie van Genève.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker reeds persoonlijk kon meemaken en zoals

zijn relaas bevestigd werd door de stukken in bijlage. Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het Hof van Beroep van Brussel waarbij de rechter geoordeeld heeft dat:

"Les nombreux rapports alarmants émanants d'institutions internationales diverses, (...) qui constatent que nonobstant la transcription par la Grèce des normes européennes en matière d'asile dans sa législation nationale, la situation sur le terrain n'a pas encore évolué favorablement". (arrest Cour d'Appel Bruxelles, du 12/10/2009, (3ème chambre) R. N° 2009/7187) en legt nog een ander arrest van la Chambre des Mises en Accusation van Brussel en die eveneens tot een schending van artikel 3 besluiten. Bovendien, wordt ook de aandacht getrokken op het feit dat er tussen nederlandstalige en franstalige kamers een verschil in rechtspraak bestaat.

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Ten laatste, heeft UNHCR haar verslag van 15 april 2008 bevestigd en vraagt de Lidstaten om het soevereiniteitsclausule (artikel 3) toe te passen.

« "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU."

2. Overwegende dat tegenpartij de rechtspraak van uw Raad niet in acht schijnt genomen te hebben.

Verzoeker herneemt een onderdeel van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (Nr: 48.225) " La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2. du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduit par le requérant, affirmant qu' un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen de demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative , dès lors qu'elle n'évoque et ne recontre pas une seule des sources critiques, qu'elle passé totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce. "

Verzoeker volhardt dan ook dat deze redenering aan zijn situatie toegepast dient te worden.

Voor deze redenen werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd.(...)"

2.11. De bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dit met toepassing van Europese regelgeving die België bindt. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en er geen toepassing gemaakt wordt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt de nieuwe

asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.12. Gelet op het gestelde in punt 2.11. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van een bijlage 26 quater ambtshalve dient te motiveren met betrekking tot *“de rechtspraak”* van de Raad. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

2.14. Uit artikel 3.2 van de Dublin II Verordening dat de zogenaamde soevereiniteitsclausule omvat waarbij een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, kan geen verplichting of een verantwoordelijkheid afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin II Verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublininterview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2 van de Dublin II Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening laat prima facie niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

2.15. Blijkens zijn Dublininterview dat zich bevindt in het administratief dossier heeft verzoeker geen melding gemaakt van een slechte behandeling in Griekenland, noch poogde hij een persoonlijke vrees voor een toekomstige slechte behandeling aan te tonen. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde verzoeker: *“De smokkelaar heeft mij naar België gebracht. Verder had ik ook gehoord van mensen dat België een goed land is.”* In zijn verzoekschrift meldt verzoeker onder het kopje *“B. Situatie van verzoeker in Griekenland”* dat hij *“in de luchthaven van Athene zwaar mishandeld werd en gedurende 22 dagen vastgehouden (werd) in een kamertje in de “gevangenis van de luchthaven”. Hij kreeg amper eten en kon geen frisse lucht happen”*. Verzoeker voegt eraan toe *“Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft”*. Onder het kopje *“Toegang tot de asielprocedure”* stelt verzoeker dat de politie hem na zijn vrijlating *“regelmatig (kwam) lastigvallen en hij werd meerdere keren geslagen.”* Verweerder kan gevolgd worden waar hij in zijn nota stelt dat dit *“zware beschuldigingen zijn aan het adres van de Griekse autoriteiten”* die *“voor het eerst”* geuit worden. Verzoekers beweringen worden immers niet gestaafd en vinden geen steun in zijn eerder afgelegde verklaringen (zie supra). Van vreemdelingen die persoonlijk met zware mensenrechtenschendingen geconfronteerd werden mag nochtans verwacht worden dat zij dit meedelen op het ogenblik dat zij in een ander land om bescherming verzoeken en dat zij benadrukken dat zij hierom niet wensen terug te keren naar Griekenland. Noch zijn *“volharding”* dat hij de detentieomstandigheden persoonlijk heeft meegemaakt, noch zijn verwijzing naar een UNHCR Verslag van december 2009 maken aannemelijk dat hij persoonlijk de beschreven slechte behandeling heeft meegemaakt. Verzoeker heeft verder nooit gewag gemaakt van een onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen tijdens de periode van 9 maanden

en 10 dagen dat hij in Griekenland vertoefde, noch heeft hij melding gemaakt van een poging van de Griekse autoriteiten om hem naar Afghanistan te repatriëren. Verzoekers bewering dat hij *“middels zijn persoonlijke ervaring”* aantoont dat *“Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen”*, mist dan ook feitelijke grondslag. Verweerder stelde derhalve terecht in de bestreden beslissing dat *“(d)e betrokkene niet aannemelijk (kan) maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene”*.

2.16. Door het aanhalen van allerlei rapporten die weliswaar aantonen dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Griekenland, en door op algemene wijze te verwijzen naar rechtspraak van diverse rechterlijke instellingen zonder uiteen te zetten dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak, toont verzoeker niet aan dat zijn opvang en de behandeling van zijn asielaanvraag niet zullen verlopen conform de standaarden bepaald in de in de bestreden beslissing aangehaalde verdragen en richtlijnen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bij terugkeer naar Griekenland in zijn geval anders zou verlopen dan bij zijn eerste verblijf in Griekenland. Verzoeker toont mede gelet op zijn eerder wedervaren in Griekenland niet aan dat hij bij terugkeer, zelfs zonder expliciete garantie van de Griekse autoriteiten, geen asielaanvraag zal kunnen indienen, daar op een menonwaardige manier zal behandeld worden of zonder meer zal teruggestuurd worden naar Afghanistan. Verder dienen de Belgische autoriteiten er van uit te gaan dat Griekenland de in de bestreden beslissing aangehaalde Verdragen en Richtlijnen, waarin ondermeer het non-refoulement principe gegarandeerd wordt, zal respecteren bij de terugname van verzoeker (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande opnieuw naar het bovenvermeld arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties in ogenschouw nam en vervolgens stelde: *“(…) Finally, in the Court’s view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece’s obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court. (...)”* en *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”* Dit leidt het Hof tot de conclusie dat *“For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)”* (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk).

2.17. Verzoeker kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van zijn asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Afghanistan met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing en de mogelijke effectieve overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten vormen op zich dus prima facie geen schending van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is prima facie deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DONNEAUX, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M. EKKA